

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălătatate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:
Administrațiunea tipografiei arhidieceșane, Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiează.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Revista politică.

Intru cât ne este cunoscută activitatea delegațiilor de la 11 Martiu n. încôce este puțin de țin, pentru a țice ceva nou. Delegațiunea austriacă, și acêsta ar fi pôte ceva mai nou, nu a votat așa în grabă ca cea unгурescă creditul de 60 milioane.

Asupra delegațiunei ung. și în special asupra opozițiunei din sinul acesteia a avut mare influință tonul cel marțial din discursul cel secret al contelui Andrassy. Așa cred cel puțin unele țiare, pentru că din discurs nu s'a străcorat nimica în public. „P. Naplo” (în Nr. 64) a spus ceva din partea cea secretă a discursului. După acest organ, contele Andrassy ar fi arătat o depeșă adresată la Petersburg, pe care el o consideră de un „ultimat”. În depeșă declară Andrassy de neadmisibilă organizarea Bulgariei după voința Rusiei și amenință cu rebel.

Rusia, de altă parte, se pare că stăruiesce pe lângă planul său și răspunde cu aședarea unei armate de 100 mii în România și cu concentrarea armatei române în România de peste Olt.

Ca pendent la cele de mai sus înregistrăm simplu după alte foi următoarele:

Dispozițiunile militare făcute de guvernul român în timpul mai din urmă merită a fi considerate. Aceste sînt:

1. Divisiunea Angelescu rămâne în Turnu-Severin, unde a și sosit. 2. Divisiunea Cerchez este dislocată la Craiova; 3. Divisiunea Racoviță rămâne în București; 4. Divisiunea Lecca carea este în Vidin, Belgradic și Calafat se va disloca, după predarea celor două localități bulgare în mâinile Rușilor, la Pitești. Armata română va ocupa, postându-se astfel, linia strategică București — Verciorova.

Mai departe cetim:

Se spune pozitiv că Rusia, după toate dispozițiunile sale de până acum, în 14 zile pune în picioare, în România, un corp de armată de 100 mii, care are destinațiunea de a rămâne timp mai îndelungat în acea țără.

Aplecările în Ungaria și mesurile militare de care făcurăm amintire sînt de natură de a însufla îngrigire. Într'aceea „Augs. Allg. Ztg.” publică o corespondență din Viena de la 9 l. c. în carea se țice între altele următoarele:

„Am avut ocaziune încă mai nainte odată a ve însușita despre entusiasmul ce domnia pe aici în unele cercuri înalte pentru rebel. Acest entusiasm nu'l împărtășesc tocma cercurile cele înalte militare, și tocma aceste se opun hotărît tuturor pasiunilor resboioșe. Cercurile înalte militare purced de la considerarea, că pozițiunea militară austriacă acum nu este cea mai favorabilă față cu Rusia, și adevă din motivul, că Rusia a mobilizat și parte mare s'a și pus în marș, pe când cea austriacă acum ar avé să se mobilizeze și să se pună în marș. Spre acest sfârșit Austriei i trebuie, cel puțin, patru săptămâni, în care timp Austria ar sta desarmată în față Rusiei. Rușii ar puté ajunge la Murăș, ar puté înunda Transilvania și Bănăutul până când Austria le-ar puté pune în față o armată gata de rebel. Momentele cele favorabile pentru o acțiune au fost în Decemvre și Ianuariu, până când Rușii mergeau spre Constantinople și până când armistițiul încă n'a fost încheiat. Atunci putea Austria mobiliza și se putea pune în mișcare, fără de a întemina vre-un pericol. După ce au trecut momentele favorabile — contele Andrassy însă a avut grăurușii de a întreveni după pacea încheiată — nu se mai pôte face nimic, acum trebuie înghițită pilula și lăsată lucrurile să mērgă după cum vor voi.”

Congresul, spune o telegramă din Berlin, se va întruni în 31 Martiu n. În telegramă se țice, că în-

trunirea congresului se consideră în cercuri diplomatice ca și asigurată. „Asigurată” a fost și conferența în Baden-Baden, cu toate că astăzi nu mai vorbesce nimenea de ea.

Sînt multe și mari dificultăți, cari pot nimici congresul. Înainte de toate este cestiunea estinderei Bulgariei, a provinciilor de anesat la Grecia, a retrocesiunei Basarabiei și în fine a Dardanelor, a Bosniei și Erțegovinei.

Anglia, Francia și Italia abia au fost comunicat Austro-Ungariei și Rusiei consimțemântul la congres și s'au și rădicat dificultăți din cauza unor cestiuni prealabile. Angliei nu-i place nici decum, că programa congresului are să se statorēscă numai la congres. Austro-Ungaria spriginesce elementul grecesc pentru a'l opune celui slav. Anglia merge în direcțiunea acêsta mai departe, ea cere ca Grecia să fie admisă la congres. Rusia respinge propunerea acêsta a Angliei, însă e decisă, dacă stăruiesc mai multe puteri pe lângă ea, a pretinde, ca să fie admise la congres și România, Serbia și Muntenegru.

Lângă toate aceste mai vine, că insurecțiunea în Bosnia s'a început din nou și ia dimensiuni mari. O telegramă particulară la „Közv.” mai spune că acolo partida serbescă sporesce în putere din țic și în țic; ieră credințioșii anecsiunei la Austro-Ungaria nu sînt siguri de viața lor și cer scutul consulului.

Erăși cestiunea Basarabiei.

„Timpul” care s'a ocupat mai mult și mai cu temei de cestiunea Basarabiei vine în Nr. 41 și combate de nou pe țiarul rusesc „Le Nord” cu argumente istorice și pretensiunile rusesci asupra Basarabiei. Ansa la acest feliu de combatere o dă însuși „Le Nord”, când țice, că „Basarabia a fost cucerită (de Ruși) în timpul unei epoci mari, de generali cu renume popular, ca Rumianțof, Sumarof.”

Cucerirea s'a făcut, după istoricul rusesc, asupra unei populațiuni jumătate selbatece de Musulmani, Tătari cari petreceau în câmp sub corturi. De unde deduce istoricul lui „Nord” că Românii nu pot țice nici decum că prin tratatul de Paris li s'a „restituit” Basarabia.

La aceste răspunde „Timpul” în următoarele:

Înainte de toate un preambul. „Basarabia” este numele medieval al țerei românesce și vine de la numele dinastiei țerei românesce, a Basarabilor. În secolul al patruspredecelea, Mircea cel Bêtrân, vestitul domn al țerei românesce și despot al Dobrogei, domn al Silistriei și al țerilor tătăresce până la mare, cel care a luat parte la bătălia de pe șesul Kossovo, la bătălia de la Nicopole, între luptătorii creștini, între cari erau conetabilul Franciei, regele Ungariei și marele prior Frideric de Hohenzollern, acest Mircea și-a întins domnia până în Nistru, de unde partea aceea de loc, care e în posesiunea noastră, a păstrat numele de Basarabia de la Mircea Basarab. Va să țică „le vrai possesseur” este țara românescă, Valachia magna.

Ceea ce se numesce Basarabie-rusescă, au binevoit Rușii s'o numēscă ast-fel, dar' aceea, afară de părțile dela sud, e Moldova curată și anume jumătatea țerei Moldovei.

A cui a fost însă Basarabia noastră până în Nistru în vechiul timp? A unor tătari, pe cari generalii vestii, (și ce trece ore preste un general vestit?) i a culles de sub corturi, „roiuri” pe jumătate selbatece, țice D. X.

Nu vorbim de ția de astăzi. Românii sînt în majoritate absolută în Basarabia noastră și străinii sînt colonizați de Russia de la 1812 încôce.

Să-i vedem pe Tătarii d-lui X. de la 1400—1500.

La anul 1407 Alesandru cel Bun regulēză prin o convenție, încheiată cu negustorii din Lemberg, negoțul de import, esport și transit. Acolo se țice: „Esportând mărfurile spre părțile tătăresce (Crimea) se va plăti de la 12 cântare în Sucēva 1 rublă de argint, în Iași 30 groși, în „Cetatea Albă” (Akkerman) jum. rublă de argint; iar mer-

FOIȚA.

Căderea Plevnei

sau

liberarea creștinătății.

Sub acest titlu, d. G. Al. Zamphirolo, lucrēză de mai mult timp o poemă originală, al căreia prim cant va apăre peste câte-va țile.

Asezierea și căderea Plevnei, care singură decise sôrta rebelului pentru liberarea creștinilor, și la care armatele române contribuira atât de mult este subiectul autorului.

De aci se vede, că d. Zamphirolo, și-a înțeles foarte bine pozițiunea, de ore-ce și concentrează privirile într'un punct mai restrins dar și cel mai principal, astfel spre a nu căde, pe deo parte, în confuziune, ier pe de alta, a nu urmări de cât un subiect național.

Cetitorii noștri și aduc aminte

de un fragment ce am mai publicat în țiarul nostru, tot din acêsta operă; cu care ocaziune țiceam că avem multe speranțe de a avé o operă literară importantă, numai dacă autorul va fi încurajat. Astăzi speranțele noastre se întemează și mai mult, însă lăsăm lectorilor noștri să vadă singuri și să judece cetind aceste fragmente, pe cari le publicăm mai la vale și despre cari am vorbit în numărul nostru precedent.

Tot ce putem adăoga este, credința ce avem, că publicul, nu ar puté fi indiferent, pentru nisce lucrări de felul acesta, menite a pune în gura poporului cantece cari să'i amintēscă faptele de virtute și bravură ale acolora, cari sciură sa-și atragă stima și admirațiunea generală.

Etă Fragmentul:

Era aprôpe ora când zorile rozalbe
În roua dimineții scald brațele lor albe,
Iar stēua nopții stinsă p'al țilei emisfer,
Dispare cu încetul albindu-se pe cer.

Ș'acolo, unde tainic, a Dîmboviței apă
În dulcele-i susure lin curge, și adapă

Câmpii cu mândre grâne, fâneți, legumi și flori,
Ce 'mpodobesc pământul cu vesele colori:
În marginea cetății lui Bucur, uriașe,
Ce, falnică înaltă cununa ei trufășe,
De turle lucitoare, palate, monastiri,
Grădini, zidiri mărețe cu-atâtea suveniri,
P'un mic platon, se vede lucind în depărtare,
Printre platani și frasini și flori mirositoare,
Un mic palat de vară, zidit în stil ușor,
Ce'n liniscea câmpiei suride visător!...

Acolo, într'o sală frumoșă și bogată
Cu grașiile artei și gust ales, ornată,
Stă Domnul României, trist, palid, gânditor
Cu inima lui strênsă, l'al țerei viitor;
Și singur, în tăcerea ce preste tot domină,
Ilustrul Domn nu dôrme, și nu se mai alină
Căci inima lui bate d'al grigei fior rece,
Simțind prin câte grele nevoi țara lui trece,
Când hordele păgâne o calcă în picioare,
Nesocotindu-i legea și sântele-i hotare.
Și el iubesc țara!... Un nobil simțimēt
El arde să o vadă ferice pe pământ!...

Pe fruntea lui înaltă, o nobilă mândrie
Esprimă a vieței putere ș'energie;
În ochii săi albaștri, ca cerul în splendore,
Străluce bărbăția în tót-a sa grandore,

Iar preste tot natura-i, în falnicu-i aspect
Insuflă de departe iubire și respect.

Dar marele său suflet, l' rôde în tăcere,
Și frământând-i firea, străpunsă de durere,
În fine el și țice: „Un greu miros de sânge
„Îl simț de la hotare cum vântul l'împinge!
„Și țipete selbatici din jerfele crestine
„Aud, cum țic și nôpte resun până la mine!
„Iar țara mea se mișcă de mila ce o cuprinde,
„Și geme de mânie vędînd cum se întinde
„Păgânul pe hotare călcând înverșunat,
„Pe sinul ei cel dulce cu holde semănat!
„Și eu!... care sînt Domnul acestui sânt pământ,
„Legat de el odată c'un mare jurământ
„Ca să-l conserv pe dēnsul nevătămat în tôte,
„Cu drepturile sale de la străbuni lăsatel!...
„Eu!... care am atâtea frumoșe legăminte
„Și suveniri înalte de sociu și de părintel!...
„Sa stau ore d'oparte, deplin nesimțitor,
„Retras de munca luptei, la tot nepăsător?...
„Și să mi tărăsc vieța, codaci, ascuns de témă,
„Când vocea datoriei ș'a patriei mă chiamă?...
„O! nu!... Cugetu 'n mine, mai mult nu mă împinge!

„Când sciu că 'n aste brațe, mai curge acel sânge
„Din vița Hohenzollern, atât de renumită,
„Cu mari virtuți și glorii de arme acoperită!!

gând nu prin Cetatea Albă, ci prin „Tighina“, se va plăti aicea vama Cetății Albe.

Aleksandru cel bun era Tatar.

La anul 1420, Ierodiaconul rusesc, Zosima, călătorind către sfintele locuri prin Moldova, spune următoarele:

„Dela Kiev, cu neguțatori și cu boieri mari am mers trei-șase de mile, iară o milă e ce-va preste cinci verste și am ajuns de parte la un fluviu, numit Bug, unde stă orașul Brăslav, și am statut acolo o săptămână. De aci am purces prin câmpul tătaresc, mergând cinci-șase de mile prin acel șleah tătaresc numit drum spre Dunăre; iară lângă locul Mitrevi-Kamini am dat preste fluviul numit „Nistru“. Aici fu trecătoare și „graniță“ moldovenescă; din ceea-laltă parte a Nistrului se plătesc pentru trecătoare Moldovenilor, iar din cestă parte marelui Duce litvan Vitold, adecă totalitatea dării se ia din partea, din care se începe trecerea și apoi Moldovenii și Litvanii și-o împart pe jumătate. De acolo cale de trei zile până la Cetatea Albă pe teritoriul Moldovei. Șeurăm la Cetatea Albă două săptămâni. Dela Cetatea Albă până la mare este o distanță de nouă verste. Chiar la gura Nistrului stă un stâlp numit Fonar (fănar), aci e schelea pentru corăbii. „Publicat de Saharof în Skazaniia Russkago Naroda Petersburg 1849.

Cetatea Albă era deci — tătarască.

La anul 1421 Cavalerul Guillebert de Lannoy, ambasador din partea regelui Franței Carol VI și a regelui Angliei Enrie V descrie în cartea sa „Voyages et ambassades de Messire Guillebert de Lannoy en 1399—1450“ întâlnirea cu Alexandru cel Bun și călătoria la Cetatea Albă. Mergând, a ajuns la „une vile fermée et port sur la-ditte mer „Major nommé Mancastre o Bellegard ou il habitent Génois, Walakes et Hermis“ — adecă a ajuns la Biograd (Cetatea Albă) unde locuiesc genoveji, români și armeni. Cavalerul, prădat de hoți lângă apa Nistrului, se adresează lui Alexandru Vodă, „care este Domn al Cetății Albe“ și este satisfăcut, căci hoții prinși au fost aduși cu lanțuri de gât înaintea cavalerului și i au înnașinat hanii.

Deci tot tătari sub corturi — din Gênova, Moldova și țara armenescă.

Ciudați tătari!

La anul 1453, Alexandru Vodă, fiul lui Ibaș, dăruiesc prin chrisov din Suceava mână-tirii Prabota mai multe regalii. Chisovul e iscălit și D-nia lui Stanciu, părcălab de Cetatea-Alba. Tot Tatar.

La anul 1475, un arhitect grec a-nume Theodor face din porunca lui Stefan-Cel-Mare și sub privegherea părcălabului un turn nou și un zid la Cetatea-Albă. El o spune acésta prin o inscripțiune grecoscă care stă și astăzi peremășițele vechielor țării din actualul Akkerman. Textul pe zid ăice: „Acésta cetate s'a zidit în zilele prea evlaviosului Domn Io Stefan-Voievod prin îngrijirea magistrului provinciei și comandantului cetății (του μαγιστρος της ἀφεντίας και του κἀστρου ἐπιστάτου).

„Dar vai!... și mult mă costă, și mult inima-mi plânge,
„Când cuget, s'arunc însu'mi în luptele de sânge,

„Un popol blând la firea-i, bun, pacinic, muncitor,

„Și să-i încerc în lupte norocul schimbător!
„Atunci mai bine mórtea mi ar fi mai de dorit,
„De cât să vadă ochi-mi acest pământ robit!“

Așa el ăise 'n sine, și sala 'n lung detună
Sub pași săi puternici ca 'n mozaic resună!...
Dar, obosit în fine d'o lungă priveghere,
P'un jeț lucrat măesru, s'ășeză în tăcere,
Și reșemându și fruntea pe mână, cu 'ntristare!
El, dă un curs mai liber durerei lui amare.

Când somnul, cu o dulce suflare 'l atinge;
Ș'acést bărbat atăta de neinvins, se 'nvinge!
Răpit de aromirea ce tainică 'l seduce.
Vitezul Domn adórme în somnul cel mai dulce!
Repausul, îndată asupra-i se întinde
Și sub a sale aripi distinse, 'l cuprinde!...
Sub tórea dimineței, o blândă adiere,
Acum prin flori, prin frunze, se legăna 'n tăcere,
Și'n sboru-i, aninată pe facia lui senină,
Părea că se contrastă c'o rață de lumină,

Stefan Vodă se scie că-i Tatar, iar magistrul era asupra unei provincii tătarești și comandant peste o cetate de Taturi din Genova.

La anul 1480, Stefan-Vodă întărește prin chrisov lui Mihai Buzatul o moșie. Iscălit e chrisovul de d-nia lor Gherman și Oană părcălabi de Cetatea-Albă, Ivașcu și Maxim, părcălabi de Chilia. Boerii aceștia sânt Tătari, ca și Stefan Vodă.

Anul 1513. În cartea geografică publicată de Essler și George Ubelin, la Strassburg și intitulată Tabula moderna, Sarmatiae sive Hungariae, Poloniae, Russiae, Prussiae et Valachiae, (reprodusă de Lelevel în Geographie du moyen-âge) se vede totă Basarabia până la mare, deci Moncastro (actualul Akkerman) Istropolis (Kilia) ca făcând parte din Moldova,

Dar Strassburg e în Tataria.

Prin urmare:

„La Bessarabie, a aucun point de vue, n'a pu être considéré par le traité de Paris comme restituée à ses posses seurs légitimes.“

Dar adevărat, dacă a fost la mijloc niște generali așa de vestiți ca Rumionțof și Sumarov, cum să nu se pótă.

Ei au luat cu sabia țara de la populațiuni selbatice cari nu esistau. A te bate cu inamici, ce esistă, este faptă omenescă de general, dar a te bate cu inamici, ce nu esistă... asta e meșteșugul și numai generali așa de vestiți ca Rumianțof și Sumarov a putut s'o facă.

Dar încă una forțe actuală. D Baron Stuart a iscălit convenția renumită alături cu un tatar, căci Cogălniceanu, al cărui bun cronicar moldovenesc, s'a sălbătăcit în urmă ș'a trebuit cules de sub corturi de vestiții Rumianțof și Sumarov de lângă apa Cogălnicului, care curge dealungul prin mijlocul părții de sud a Basarabiei.

Et volă comment on recherche l'histoire de ce lambeau de terre!

Nota

ministrului de externe al României în privința recunoșterii independenței și a participării la conferință.

București 13/25 Februarie 1878.

Domnule Agent! Prin circularea noastră din 22 Maiu (3 Iunie trecut), guvernul Alteței Sale Principele Carol I al României, însărcina pre reprezentanții săi depre lângă diferitele cabinete europene, ca să esplice neresistibila mișcare națională, care determinase țara a'si proclama independența.

România făcea atunci apel la simțimintele tradiționale de bună-voință ale marilor puteri către ea, nu spre a obține o recunoștință imediată pentru noua situațiune politică, a cărei inițivă o luase, ci pentru a cere ca acésta bună-voință să nu o părăsescă, când ar sosi ora soluțiilor supreme, când Europa va crede de datorie a interveni în regularea cestiunilor ridicate prin resbel.

Acésta óră, a sunat; luminatele combinări ale cabinetelor europene, a căror ge-

Ce isvora din ochi cerescului senin
Și da privirei sale un lung suris divin!...

C. Al. Zamphiroiu.

Înterupem aci fragmentul, spre a nu comite o prea mare indiscrețiune autorului, care a bine-voit a ne îndrepta manuscrisul întregului cânt. Cu tóte acestea nu putem să nu adăogăm, că continuațiunea lui este o frumoasă imaginațiune, prin care poetul descrie visiunea ce apare în ochii Domnului, în aromirea sa. Dochia, frumoasă și încântătoare vine în visul său spre a-l decide să mērgă în lupte, după ce mai întâiu 'l transportă dintr'un vērful de munte unde 'i arată, pe malurile Oltilui, înșirate ca nisce fantome, mii de legiune îmbrăcate în costumele lor resboinice.

„R. L.“

nerosă mijlocire s'a aplicat în tot deuna spre a satisface și a concilia tóte interesele, vor să organizeze o nouă ordine de lucruri în Orient. Și prin urmare, poporul român, factor al problemelor actualminte în soluțiune, crede că a venit momentul pentru el, să se presinte din nou în fața marilor puteri.

România, după ce s'a declarat independentă, a luat parte la resbel contra imperiului otoman, atât pentru a termina prin arme neînțelegerile ce neîncetat se iviau în raporturile sale cu Sublima Pórtă, cât și pentru a dovedi că aspirațiunile sale nu erau neputincioase, și că era demnă, într'adevăr de independența ce și-o însușise, fiindcă ea scie s'o plătescă cu prețul sângelui.

Partea ce a luat în prospătul conflict pentru propria sa cauză, sacrificiile pe cari le-a îndeplinit cu curaj, personalitatea ce a fost amestecată, dovedesc sus și tare, nu numai via sa dorință, ci aptitudinea reală de a trăi prin propria sa viață, precum și capacitatea sa întréga de a intra cu fruntea ridicată în marea familie europeană.

Asigurată de favórea ce urma cu interes desfășurarea progresivă a instituțiilor și isvórelor sale la un grad de civilizațiune care o autorisă de a se asimila și va permite a o asemăna cu celelalte state independente, forte de acésta energie care singură asigură popólorul existența lor, și în același timp arată necesitatea pentru ele de a avé o individualitate distinctă și formală; România are încrederea că puterile în general, și guvernul... în particular, nu vor mai esita de a o degaja de situațiunea echi vocă în care se găsia, că va confirma dreptul de a figura de aci înainte în Europa ca un stat independent, a o pune în fine completamente în pozițiune de a îndeplini misiunea care i este însemnată la gura Dunării.

Ast fel este, d-le agent, ordinea de idei, pe cari veți bine voi a le comunica cabinetului pe lângă care sântei acreditați; dorința guvernului român de a vedé sancționate actualminte de cabinetul... independența proclamată în România la 10/22 Maiu 1877, și de a se admite în sinul viitoare conferențe un reprezentant român, care va espune areopagului european nouile trebuințe create României prin transformarea sa politică.

Vé autoriz a da lectură și a lăsa copie de pre acésta circulară d-lui ministru al afacerilor străine.

Cogălniceanu.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român“.

Sibiu, 1/13 Martiu 1878. Ieri și astăzi s'a ținut aici adunarea generală ordinară a Institutului de credit și economie „Albina“, pentru anul acesta. Adunarea acésta a fost bine-cercetată de bărbați din loc și din depărtare fiind prezenți după numărul persoanelor 38—40 de acționari, cari reprezentau 145—155 voturi. Obiectele s'au pertractat după ordinea publicată, și adecă:

1. Raportul anual al directorului, bilanțul anual și raportul comitetului de revisiune.
2. Ficsarea dividendelor.
3. Distribuiriunea sumei destinate pentru scopuri de binefacere.
4. Ficsarea prețului marcelor de prezență.
5. Alegerea unui membru de direcțiune în sensul §. 37 din statute.
6. Întregirea comitetului de revisiune.

După raportul prezentat de direcțiune suma, cu care a manipulat institutul, se urcă la cifra de 828,605 fl. Profitul brut este de 79,229 fl., din care substrăgându-se tóte speșele rămâne profit curat de 33,250 fl.

Pe basa acestui rezultat dividendele s'au ficsat pe anul 1877 cu 9%, împărțindu-se spre scopuri de binefacere sume mai mici de 40—70 fl. pentru reuniunile sodalilor români din Brașov, Cluj, Lugoș și Sibiu, mai de-

parte pentru reuniunea pompierilor din Sibiu.

La raportul direcțiunii s'a făcut propunerea, după cum s'a urmat și în anul trecut, a se alege o comisiune din mijlocul adunării generale pentru a face o nouă revisiune spre mai bună încredere. Resultatul a fost, că comisiunea a aflat tóte în cea mai depplină ordine. Astfel o mulțime de bănueli, ce se manifestară în decursul desbaterilor și ce fură reprezentate mai ales prin avocatul Dr. Pecurar — se arătară de nefundate.

Nu mai puțin infocată a fost desbaterea asupra întrebării a reinnoi în sensul statutelor după cei dintăi 6 ani pre comitet, scoțind doi membrii prin sorte și alegând alți doi membrii noi în comitet. O parte din membri susțineau, că sânt acum 6 ani de la înființarea „Albinei“ (1878) și prin urmare trebuie înnoit comitetul prin doi membrii; alți de altă parte — și aceștia erau mai ales membrii direcțiunii — susțineau, că încă n'au trecut 6 ani, căci anii nu ar trebui socotiți de la înființarea institutului, ci după numărul rapórtelor, dintré care cel de față este numai al 5-lea rapórt. Deși dreptatea, ni se pare, era pe partea celor dintăi, totuși resultatul votării îmbrănci pe bieta dreptate pe partea celor din urmă. Direcțiunea se apăra ușor, căci se afla în redută. În punctul acesta ar fi convenit mai bine cu pozițiunea direcțiunii, ca ea să se arete mai leală și să nu insiste cu voturile ei la susținerea ei la cârmă. Védând cele petrecute aci, vrând nevrând 'mi-am adus aminte de cumplitul vodă din Moldova, care când un ministru al său i făcú cunoscut, că țara nu vrea să i aibă pre el domn, response: „bine, că ea (țera) nu mă vrea, dară o vreau eu pe ea“.

Procesul „Arborosa“.

(Corespondență originală a „Tel. Rom.“)

Cernăuți, ultima Faur 1878.

(Urmare).

Đia pertractării a 3-a, 10 óre a. m.

Cu cele până aici espuse s'a finit procedura doveditoare. Urmare deci pleidoieele Procurorului și ale celor trei defensori.

Procurorul se încercă într'o vorbire lungă, și — trebuie să-i mărturisim — perfect-oratorică, a adeveri, că atât „adresa“ către ministerul din România, cât și „telegrama“ la Iași sânt acte politice, și nu numai simpli naționali, respective — telegrama — nu e un act de simplă condolență, cum asserară inculpații. — În pasagiul „adresei“, unde se ăice „frații detrunchiați de comuna lor maică“ vede el o faptă, față de Austria, puniveră, vrând a arăta, că cuvântul „detrunchiat“ însemneză „a desmembra cu violență“.

Despre „telegrama“ către Primăria Iașilor, Procurorul face un istoric întreg atât despre principele Grigorie Ghica, cât și despre jubileul incorporării Bucovinei cu Austria, sērbat în Cernăuți la a. 1875. —

Este pré însemnat, că, spre a demonstra Procurorul în acușațiunea sa tendența punibilă a inculpaților, de a fi manifestat, prin telegrama lor la Iași părerea de rău, căci Bucovina se află astăzi la Austria, a spus în motivele acușațiunii, că Ghica Vodă de aceea fu decapitat de turci, pentru că se opuse desmembrării Bucovinei de Moldova: acum însă, în pleidoieul său de astăzi, el, Procurorul, acel asert al său îl schimbă și ăice, că Ghica nu din aceea, ci cu totul din altă cauză, fu ucis. Pomenesce apoi de mai multe articole scrise la an. 1875 în România cu ocașiunea sērbării de doliu acolo, căci se desmembră Bucovina de Moldova și deveni — de atunci acum un secul — la Austria;

și care articolele toate exprimă dorința și speranța revindecării Bucovinei.

Deci în nexul acesta, s'erbându-se decapitarea lui Ghica la Iași în fie-care an, vré Procurorul a dovedit fapta ostilă a acușăților prin „telegrama“ respectivă; fiindcă ei — ăice Procurorul — prin acea telegramă și împreunare doliul lor cu cel al s'erbării din Iași. — Mai pe scurt, Procurorul mai mult în esteriorul faptei incriminate și întemeiază acușățiunea sa, decât pe fapta însăși; și aceea, mai mult pe combinațiuni și deducțiuni filosofice.

Comiterea faptei o afirmăză procurorul așisderea mai mult prin cuvintele sale: „altfel nu e esplicabil“ ori: „cine ar puté crede cutare și cutare lucru ce-l spun acușății“, și în fine poftesce pre Jurați, să răspundă la toate întrebările ce li s'ar propune, cu, „da!“

Vorbirei Procurorului ținū mai o oră întrégă.

După acésta ié defensorul Dr. Rott cuvântul și vorbește sub cea mai încordată atențiune a publicului, carele îmbulzea nu numai sala pertractării și întrările ei, ci chiar și toate coridorele și spațiul împregiurul palatului judecătoresc, așa, încât vėdu-răm întrebunțându-se chiar și „colbe“ spre a oprí mulțimea îmbulzitorilor de la întrările la sala pertractării: — vorbi, ăic, apoi avocatul Dr. Rott, cunoscut și la d-vóstră în Sibiiu, astfel:

Domnilor Jurați!

Domnul Procuror de stat a anticipat în acușățiunea sa un secul întreg din istoria. Eu mi permit spre a mă introduce la d-vóstră ca defensor, așisdere a máneca din trecut, nu așa de departe, dară totuși cu trei decenii în dărăt; spre a vė spune adecă, domnilor, cum veniiu eu, de în acésta afăcere luaiu asupră-mi defensiunea. Și eu adecă, (fiind că și eu am fost ore când tiner și forțe tiner) și eu ăic, adecă, m'am cercat într'un fel asemenea, precum e acest de față; numai că eu m'am cercat într'un mod încă mult mai pronunțat, decât cum acușății aceștia. Am fost adecă student, student Vinez „Legionariu“ și am participat la întréga revoluțiune Vineză dela începutul și până la finea ei, comițend într'aceea — diverse, ce nu-s' compatibile cu codicele penal; lucru, carele cred că acum pot să-l fasiunez, deorece toate s'unt deja învechite, toate-s' și amnestiate. Și totuși, d-nul Procuror, cred că nu-mi va denega mărturia, că m'am făcut un cetățan atât de molcomit și pacinic, ca cum mai bun nu-și va puté fi dorind nici un Procuror de stat (ilaritate).

Dară d. Procuror, cred că nu-mi va denega nici atestul ulterior, că eu de sigur sum și un avocat austriac, de care nimică nu e mai departe, decât o tendență óreși-care, ăintitoare în contra legământului de stat al Austriei.

D. Procuror a demonstrat astăđi în disertățiunea sa verbală lucrul într'un fel, care după părerea mea, digreséză cu totul de la demonstrarea din actul de acușățiune. Eu într'o privință îi mulțamesc d-sale: pentru acésta; căci d-lui: mai că-ași ăice, a atins astăđi strunele mai domol, decât cum făcū el acésta în acușățiune. — Cu toate acestea însă, actul de acușățiune este o parte întregitoare a pertractării, este fundamentul întregei pertractări: el s'a cetit aice; sper deci că voi fi escusat, dacă voi trage în cercul desbaterei și ce s'a ăis în acel act. Póte pentrucă este mai greu a le espriima unele înainte unui auditoriu numėros, decât a le scrie la mėsă. — Vrėu deci să vė arăt, ce din cele, ce s'unt scrise în actul de acușățiune, se ține de fapta din cestiune și ce e acolo scris numai drept decorațiune, ca să se ajungă

scopul; și după ce voi delătura toate, ce nu se țin de lucrul însuși, voi cerca să vė demustru, că în aceea, ce mai remăne de la decorațiune nu póte să se cuprindă o crimă. Espunerile juridice, pe temeiul codicelui penal, le voi lăsa apoi în séma domnilor mei co-defensori.

Cursul ideei d-lui Procuror în actul de acușățiune e următoriu:

S'erbarea Ghicaiană din România este inscenată cu scopul de a lucra prin trėns'a pentru revindecarea Bucovinei de la Austria. S'erbarea Ghicaiană este identică cu tendențe de rumperea Bucovinei de la Austria. Acésta apoi au știut-o acușății; și pentru că au știut-o, din acea cauză au și trimes o condolență și în acea condolență pomenind „e desmembrare“, au comis acușății crima de jignirea sau turburarea liniștei publice.

Trebue să constatez, că d. Procuror, în privința istorică s'a arătat spre norocire! — astăđi cu totul de altă părere, decum o manifestă d-lui acésta în actul de acușare. Acolo (în motivele acușățiunii — Ref.) a spus dl Procuror, că Ghica fu decapitat pentru opoșițiunea sa în contra cedării Bucovinei — și acesta a fost punctul de mánecare al întregii acușări —! Astăđi s'a cores d. Procuror însuși și prin acésta m'a ușorot pre mine, să dovedesc cu istoria în mână, că o identificare a decapitărei lui Ghica cu cedarea Bucovinei nu e nici decum admisibilă. Voiu mai adauge, că acésta, ce spuseiu acuma, apriază chiar și din date istorice. — Convențiunea întré Pórtă și întré Austria s'a încheiat în 7 Maiu 1775 iară mórtea lui Ghica a urmat în Octomv. 1777, așa dară cu 2 1/2 ani mai târđiu, decât convențiunea.

În colecțiunea de documente pentru istoria română a rėpausatului nostru căpitan al Tėrci Eudoxiu de Hurmuzachi se află mai multe scrisori, care arată, că, ce e drept, Ghica s'a opus cedării Bucovinei; dară că de altă parte el iarăși a făcut mulți pași spre a accelera opera acésta. —

(Aice citéză defensorul Dr. Rott mai multe corespondențe dintre Tugut și Kaunitz și apoi reproduce și sentența de mórte a lui Ghica Vodă, care era așătat de capul lui în Serail și-n care sentență nu se pomenesce nemică despre împotrivirea ucisului contra cedării Bucovinei; și apoi continuă) din acestea se vede apriat, că —, ce și d. Procuror în contradicțiune cu actul său de acușare, astăđi concede — că întré mórtea lui Ghica și întré convențiunea dintré Austria și Turcia, nu există nici un nex, fiind că alte „crime“ au fost, pentru care Ghica, după justiția turcėscă, și-a perdut capul.

Dară eu mai aflū încă și alt-ceva în acușățiune, ce, de-și nu e istorie, dară după părerea mea, nu este adevėrat.

D. Procuror s'a espriat ce e drept astăđi mai domol, astăđi d-lui n'a emfasat, dară totuși stă negru pe alb. Acușățiunea ați auđit'o domnilor jurați, și eu n'ași dorí, ca acele puncte pentru care eu am primit defenderea de față, să fiă privite de d-vóstră, ca adevėrate. Cetim în cóla a 3-a a acușățiunii, că „forma de espriimarea scripturistică a condolenței la s'erbarea Ghicaiană o aleg, toți cari nu doresc, a lucra fățiș întru deslăpirea Bucovinei“. — Cine cetesce acest pasagi, nu póte altfel, decât a'l aplica numai la supuși austriaci, la — bucovineni; fiindcă în Moldova doră nime n'are nevoe să se sfiėscă, de a participa la acea s'erbare și a-și manifesta simpatiele sale. Și mai departe cetim: „acésta dovedesce, ce feliu de cugetări (Stimmung) domnesc în acele cercuri, căror aparțin acușății“ (mișcare

în public — Ref.) Prin acésta e respicat, că în Bucovina ar esista „cercuri“, care ăintesc la desmembrarea Bucovinei de Austria.

Eu nu voiu să neg, că atari cercuri există în România, nu neg nici aceea, că acolo există chiar și o atare partidă, care intențiuneză așa ce-va. Dară acea partidă e în popor de sigur și nici decum însă nu e guvernul României! Imperiul nostru se află cu guvernul României în amicițiă. Nu demult s'a încheiat întré aceste guverne o convențiune comercială. Representantele României residéză în Viena, și cel al Austriei, în România. Ra portul acest amicabil nu există însă numai de astăđi. Eu sum de firmă convicțiune, că acest raport amicabil, după aplanarea turbulențelor presente va deveni și mai intim; și de e ca să mē rađim pe un jurnal vinez, care trece de oficios, apoi acel jurnal abia în ăilele acestea a adus un articol, care demustră identitatea intereselor României cu cele ale Austriei: cuget deci a puté ăice, că acésta părere e și cea a regiunilor nóstre guvernamentali, care țin și interesele Austriei de identice cu ale României.

Eu sulevez acestea cu acel scop, pentru că în privința unui fact din cestiunea de față există numai o corespondență cu guvernul României, și acușățiunea incrimineză aceea, ce din partea acușăților s'a scris cătră guvernul României amic cu Austria. E drept, că d-lui: Procuror i se pare cam bătătoriu la ochi, că guvernul român a votat 1000 lei spre a spriginí societăți austro-ungare: D-lui spuse astăđi că nu pricepe cum puté acésta guvernul român să o facă, pe când în acușățiune spune, că motivele acestei subvențiunări le pricepe un vėdătoriu clar prea bine. — Dară atari lucruri există în toate statele; și dacă vom căuta la bugetul Imperiului nostru, vom afla sume erogate și pentru spriginirea de societăți din țeri străine — și-apoi este ore aceea un lucru atât de minunat și de nepriceput, că spre scopul desvoltării și progresării culturai române, se votéză o cvotă de abié 400 fr. și ore ce feliu de alte scopuri s'ar fi putut urmarí cu acésta cvotă? ce feliu de propagandă ar puté întreprinde pentru România cu 400 fr. Constataz un asemenea esemplu, care a avut loc înainte ochilor Guvernului-austriac. Până mai dăună ăi încă fu gimnasiul românesc din Brașov, cea mai mare parte subvențiunat de guvernul României, cum și aici în Bucovina, Archimandritul de la s. Ioan din Suceava trage o subvențiune de la acel guvern, și nime nu vede în acestea ceva rėu. Cu bună sémă nu se póte imputa guvernului român, că a votat o cvotă așa de mică, și cu atăta mai puțin se pot suspiciuna acușății, că ar fi primit o spriginire, a provoca în Bucovina tendențe anexionistice sau atari tendențe de a incurăja. Am spus că în România póte că și există o partidă, care atari lucruri intențiuneză dară, domnilor, ce ne pasă nouă de acésta? Putem noi strigătorilor de acolo să le astupăm gura? Putem noi să esecutăm o influință asupra lucrurilor de dincolo? Strige ei cât le place, nu, ei n'or avé Bucovina, măcar de vor și răguși strigând. Dară, că la noi în Bucovina atari „cercuri“ nu există, care ar avé respectivele tendențe, acésta cred Domnilor, că va fi spunendu-ve cum se póte mai bine și propria-ve esperință.

În Bucovina există o partidă națiunală-română, pentru că Români și s'unt în Bucovina. Acésta partidă în ataceri intern-politice póte că și are nisce scopuri, cu care noi ceilalți nu ne unim nici decum și care scopuri, de ar veni pán la atăta, le-am combate cu toate armele posibile: Însă, că stăruința acestei partide ar ăintí în contra Austriei, ar tinde la o smul-

gere a Bucovinei dela Austria, aceea nu pot concede și nici nu voiu concede nici odată!

(Va urma.)

Varietăți.

* (Convocare). Onorabilii membrii ai asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român din despărțemėntul III. (Sibiiu) s'unt cu onóre invitați, a se întruní în adunare estraordinară la 10/22 Martie a. c. la 11 ore antemeridiane, în sala asociațiunii tranne din strada Cisnădiei Nr. 7 în Sibiiu pentru alegerea de Director în locul celui demissionat și completarea subcomitetului despărțemėntului. Sibiiu în 2/14 Martie 1878. Din însărcinarea Comitetului central al asociațiunii.

I. Popescu m. p.

memburu al subcomitetului.

* (Camera advocaților) din Sibiiu face cunoscut că în lista camerei s'au acceptat advocați Nicolau Vladu și Rudolf Marlin (domicil. Sibiiu) și Iuliu Mauks (dom. Mediaș).

* (Camera advocaților) din Cluj a primit în lista sa pe adv. din Șomcuta mare Lad. Dragoș.

* (Himen). Victor Russu, profesorul de la preparandia de stat din Cluj, și-a celebrat în 10 Martiu cununia cu frumósa și erudita domnișóră: Maria Hughes (Jus) copila unui inspector dela o fonderiă din Viena și nepóta celebrului englez, inventator al aparatului telegrafic hugheșan.

* (i) După „N. A. Z.“ din Arad în ăilele trecute s'au licitat obiectele rėmase după Epp. Olteanu d. Orade, la care licitațiune crucea sa de aur sa ureat la un preț de 152 fl. v. a. Curiosul obținătoriu prin licitațiune, numai decât a alergat la un Juvelier pentru de a se convinge de valórea obiectului său prea prețios însă cât i fu de mare desamăgirea, când i spuse că: crucea e un compozit de aur fals de Talmi și nu valoréză mai mult de 8 fl. v. a.

(Notă de spese). Într'o cetate din Ungaria un advocat a trămis clientului său următórea notă: Pentru consultațiuni 200 fl., pentru trásură 60 fl., pentru epistole și telegrame 50 fl., pentru gândirea asupra încurcatului proces 200 fl., laolaltă 510 fl.

* (În suburbiul) de jos s'a găsit o vacă fără stăpán.

PARTEA SCIENTIFICĂ și LITERARĂ.

Principii și fundamente de ortografia daco-română.

Partea a II-a.

(Urmare).

b) La Francezi.

În limba franceză aflăm consonanta cu semn de desupt, ce se numesce „cedille“ adecă codița, și stă dintr'o comă pusă sub c, cu scop ca c înainte de: a, o, și u să se răspundă ca și înainte de e, i.

Deosebirea întré semnul de desupt la Francezi și Greci este, că la Greci e pus sub vocale, și stă din iota, la Francezi e pus sub consonanta c, și stă din o comă; — și fie-carele semn are altă natură și altă chiamare. Francezii au luat idea cu de bună sémă dela Greci, și încat din cuvėnt — și la unul și la altul — pierre o vocală, — este și analogia.

Sedila se pune sub c la Francezi:

1. Unde a perit din cuvėnt de regulă c, și c se întâlnește cu a, o, u, și aci trebuia ca c să se răspundă s, (apercevoir, apercevois). Căđend dar e, și c întâlindu-se cu a, o, u, ca să fie s, capėtă codița, (j'aperçois, j'aperçus, Français).

2. Unde s'a scurtat o termina-

țiune, sau au perit și alte vocale din cuvânt, și *c* se întâlnește cu *a*, *o*, *u*, (lectio, lection, la Francezi leçon, fa-cies, façade, façon).

În limba noastră română nu avem casuri, unde se subscriem iota sau să punem codița la *d*, *t*, *s*. Aceste nu aruncă din cuvânt nici o vocală, și n'au natura, ca cădând ce-va din cuvânt, înainte de *a*, *o*, *u*, să fie *z*, *y*, *w*; deci și atât e destul a dovedi, că cedila sau codița, nu are nici o chiă-ware în limba noastră.

Dacă vrem să împrumutăm pe *ç* dela Francezi, apoi numai acolo l' putem folosi unde am vré să restaurăm etimologia, în contra rostirei, d. e. din caper avem adi *çanș*, din caesar se derivă *çapș*, deci ca pe *c*, să l' facem *u*, scriem: çapu, çaru, și la altă consonantă mai mult nici o codița.

V. Resfrângerea argumen-telor pentru codițe la *d*, *t*, *s*,

Studiul cel mai profund pentru introducerea codițelor la consonante se află în Criticele de dlu T. Maiorescu, pentru acesta mă voiu ocupa mai adânc cu acest studiu.

3.

Din pag. 78 și 81 se vede că pen-tru sonul *z* T. Maiorescu a primit li-tera latină *z*, — și prin atâta, și-a gătat totă tréba cu *d*, din care după firea limbei și formei gramaticale se derivă sonul *z*. La pag. 131 numesce pe *y* și *w*, pentru cari trebuia să se îngrijescă, și la pag. 193 introduce codițele pentru *ț*, *ș*.

Fiindcă lumea română precunoște, ca *d*, *t*, *s*, sunt de o natură în limba noastră, urmază, că în ortografie numai o sistemă se pôte primi pentru ele; sau pentru toate trei: *d*, *t*, *s*, codițe, sau pentru sonul derivat al lor, con-sonante nouă, sau toate trei scrise cu litere compuse după natura limbei nó-stre: *đ* *ť* și *š*. Dar a primi pe *z* în loc de: *đ* și a primi pe *ț*, *ș*, și pen-tru *c*, *g*, a intercala pe *ı*, astfel pentru 5 consonante a introduce 3 sisteme, principiul intelectual al dlui T. M nu dovedesce nici sistemă nici consecuen-ță în ortografie.

III.

Dl T. Maiorescu în Critice la pag. 132 dă: „Notăm câteva cu-vinte, din cari se vede neregularitatea tranziției lui *s*, în *w*. Gras, grași, înse grasime; gros, groși înse grosime; a ur-ı ursita înse: arșița, a pași a eși simtu singur, selbatecu, șed, sine șine șipot, șir etc.“

După exemplele aceste, întru ade-văr este neregularitate de tranzițiune, dar cetitorul cugetătoriu, combinând încâtva regulile de sub *g*) va afla, că T. Maiorescu a grăvădit exemple:

1. unde *s* — se strămută în *w* — împreunându-se cu *ı*, (grası grosı).

2. unde *s*, în terminațiunea *ime* — *s*me rămâne *s* înainte de *ı*, (gra-sıme grosıme).

3. unde *s*, înainte de *ı*, dacă ur-meză *m*, *n*, rămâne *s*, (sımt, sıngur).

4. unde sunt cuvinte străine, se răspunde ca și în limba străină: (șine șipot).

Lucru natural că ar fi mai ușor ca *d*, *t*, *s*, să nu trecă în alte sonuri, sau tranzițiunea să fie așa de uniformă, încât numai o regulă micuță să fie de lipsă. Dar dacă nu e așa, trebuia să primim natura limbei, așa precum e, și să facem reguli, — și aflăm a-tunci și regularitate de tranzițiune.

Încât însă ar mai rămâne și es-ceptiuni, nu urmază că aceste aduc silă asupra limbei ca să se primescă codițele, mântuitoarele limbei.

II.

În Critice p. 131. „Sonul *t*, după starea de astăzi a limbei noastre, nu pădesce nici o regulă demonstrabilă în tranziția lui spre *y*, și prin urmare

se nasce întrebarea: dacă se pot scrie amendoué sonurile *t*, și *y* numai cu litera *t*, sau dacă trebuiesc deose-bite în scris? și în cazul din urma, prin ce feliu de însemnare grafica sa se constate deosebirea?“

E o aserțiune rătăcită a dăce că *t* nu pădesce nici o regulă demonstra-bilă în tranzițiunea lui spre *y*, — căci la II. P. f) 1—6. am adus reguli ge-nerale și demonstrabile pentru tran-sițiunea lui.

Îndată ce *y* se nasce din *t*, și *y* trebuia scris numai cu *t*; dar întâia întrebare este: óre *t* se strămută în *y*, după regula gramaticală, — sau după întempleră fără principiu, consecuență și regulă? *t* se strămută în *y* după regula gramaticală, pentru că se strămută în toate casurile de flexiune, și se strămută pentru că se întâlnește în cuvânt cu *ı*, *ı*, cu care laolaltă face son nou.

Acum vine întrebarea dlui T. Maiorescu că dacă se pot scrie amên-doué sonurile *t*, și *y* numai cu litera *t*, și anume: dacă trebuiesc deo-sebite în scris, și prin ce feliu de semne?

Îndată ce *t* se strămută după re-gula gramaticală, — și pentru că în acel cuvânt se întâlnește cu *ı*, *ı*, și laolaltă fac un son, urmază că *y* se pôte scrie numai cu *t*, și fără nici un semn, căci strămutarea nu e casu-ală, numai la unele cuvinte, ci stră-mutarea lui e influențată de *ı*, *ı*. Deci după semnele lui *ı*, și *ı* ce de acum au de a se stabili trebuia cunoscut când *t* este *y*, pentru că e vorba de regula gramaticală, și nu de casuali-tăți pentru unele cuvinte și sonuri, ca d. e. *c* cu sedilă la Francezi.

(Va urma).

Sciri ultime.

(După „S. d. T.-B.“)

Viena, 15 Martie n. În Anglia opiniunea este foarte întăritată con-tra Rusiei. Rusia denegă admisi-unea Greciei la congres. Trupele rusesci se concentrează spre Gallipoli.

În comitetul bugetariu al delega-țiunei austriace s'a acceptat condi-țiunat creditul de 60 milioane cu 11 contra 9 voturi.

Viena, 15 Martiu n. Comitetul bu-getariu al delegațiunei austriace, des-bătând asupra creditului de 60 milioane, a primit cu 11 contra 9 voturi propunerea lui Dr. Schaup: La cas când desvoltarea evenimentelor în orient ar face indispensabilă desvoltarea forțelor militare, ministeriul comun va fi împuternicit, în înțelegere cu amândoué guvernele, a licuda erogatele necesarie până la 60 milioane. Dr. Sturm este contra aplacidărei neaménate și a insinuat votul minorității, la care se alătură și Dr. Herbst.

London, 15 Martiu n. „Biuroul Reuter“ anunță din Atena: Rusia denegă admiterea Greciei la con-gres. Opiniunea publică este foarte în-tăritată contra Rusiei.

London, 15 Mar. n După „Globe“, oficerii de geniu cari stau în fruntea listei pentru servițiul în străinătate au primit ordin de a sta gata pentru a fi chemați.

Constantinopole, 15 Martiu n. Forțele rusesci s'au înmulțit în direc-țiunea spre Gallipoli. Alte două corăbii englezesce se așteptă la Ismidt (Marea Marmara). Savfa și Sadula pașa merg la congres, la Berlin. Vilaeturile de la Smirna, Coniah și Aleppo (Asia mică) intențiunează a ajunge administra-țiune autonomă. Rușii, se dăce, că concentrează forțe mari militare la Șarkioei (la Pirot?)

Oferte pentru răniții din România.

Alba-Iulia, 14 Martiu 1878. Domnule Redactor! Pentru rectificarea d-șorelor Eufe-mia Pipoș și Eufrosina Cirlea că și suma de 53 fl. colectată cu lista Nr. 2 deja pu-blicată s'a trimis la locul competente, vă rog a publica următoarea epistolă recunoscătoare:

Bucuresci, 27 Februarie 1878. Socie-tatea „Crucea roșă“ din România, Comite-tul central, Nr. 376.

Domnului Mihaiu Cirlea în Alba-Iulia. Domnul meu! Primind suma de 52 fl. colectată încă de d-șorele Eufrosina Cirlea și Eufemia Pipoș în folosul acestei societăți, mă grăbesc a ve înainta recipisa Nr. 1013, și a ve ruga să bine-voiți a exprime numi-telor domnișore grațitudinea societății „Cru-cea roșă“ pentru bine-voitoriul concurs ce-i dă.

Primiți etc.

Dimitriu Ghica, I. S. Bobocu,
presedinte, secretar.

Încheiu amintind încă, că luându-se în considerațiune suma de 200 fl., 3 galb. imp., 20 franci și 5 lei cuitată deja cu recipisa Nr. 376 publicată, preste tot s'a colectat în Alba-Iulia și s'a spedit societății „Crucea roșă“ din România 250 fl. 50 cr., 3 galbini imp., 20 franci, 5 lei și 2 taleri în valóre de 2 fl. 50 cr. (laolaltă făcând lei 580 și bani 25) din care sumă totală numai 1 fl. s'a substras din expedițiunea a doua pentru speșele de espedare.

Mihaiu Cirlea.

Bursa de Viena

din 315 Martiu 1878.

Metalicele 5%	62 35
Imprumutul naț. 5% (argint)	66 30
London	119 20
Argent	105 75
Galbin	5 60
Napoleon d'aur (poli)	9 52
Valuta nouă imperială germană	58 60

Estras din foia oficială „Budapesti Közlöny.“

Licitațiuni: 11 Aprilie și 11 Maiu i-mobiliile lui Teodor Spătariu din Sebeșul-mare (jud. c. Huediu); 28 Martiu și 4 Maiu ale lui Nic. Duța din Crisbav (trib. Brașov); 1 Aprilie și 4 Maiu ale lui Matias Theil din Selimber (trib. Sibiu); 1 Aprilie ale dōmnei I. Komlosi din M. Vășărhely (trib. de acolc); 11 Aprilie și 11 Maiu imo-biliile rămasului după Stefan Condor din Ioboc (Huediu) în 15 Aprilie și 15 Maiu de acelși după Iacob Adam din Pianul inf.; în 13 Aprilie și 13 Maiu ale lui Ioan Nic. Oancea din Răhău; (jud. S. Sebeș); în 4 Aprilie și 11 Maiu ale lui Ioan Mazăre din Brașov (trib. de acolo); în 10 Aprilie și 10 Maiu realitățile și mobilele lui Nic. Imecs din Imecsfalu (trib. Kezdi-Vasarhely); în 12 Aprilie și 13 Maiu imobil. lui Martin Mihaly în Valcău ung. (jud. Huediu).
Anulare de concurs: asupra averei rămasului după Melchior Foszto (trib. Cluj).

ad Nr. 38 ex 1878.

CONCURS.

De óre ce în urma publicărei con-cursului din „Telegraful Român“ Nr. 93, 94 și 98 din anul trecut nu s'a ivit nici un concurent pentru ocupa-rea parohiei vacante de clasa III-a Ciunga, în protopresbiteratul Murėșului, — pentru aceea în urma parin-tescul ordin consist. din 5 Februarie 1878. Nr. 206/B. pentru ocuparea ace-leia se publică concurs din nou — cu termin până în 2 Aprile a. c. v.

Emolumentele sânt:

1. Casa parohială cu curte și grădină — cari laolaltă au o ariă de 978°□, pentru cele-lalte clădiri află-tóre pe acest loc, fiind ale reposatu-lui preot, — până când se vor rėș-cumpăra din partea parohiei se vor plăti interesele anuali.

2. 5 jugere 1015°□ agru, 3 jug. 1029°□ fēnaț, 2 jug. 760°□ pădure (tuțe), 1 jug. 1294°□ cimiteriu și pășune.

3. Dela fie-care familie (în pre-sente 57 familii) câte o ferdelă de cu-curuz sfărmit.

4. Stola usuată în comună (din cucuruz și stolă — terțialitatea e a cantorului).

5. Dela fie-care familie câte o dă de lucru a 20 cr.

Doritorii de a ocupa acesta sta-

țiune au ași așterne concursule in-struite conform „Statutului organic“ până la terminul indicat la subscrisul prin posta ultimă: Maros-Ujvár.

Santbenedic, în 2 Martiu 1878.

În conțelegere cu comitetul paro-chial concernent.

Artemiu Crișanu,
adm. protopresb.

1—3

Nr. 32 — 1878.

CONCURS.

În sensul înaltei ordinațiuni a Prea vener. Consistoriu archidieceșan din 9 Fe-bruarie a. c. Nr. 170 B. se escrie prin acė-sta concurs din nou, pentru parohia gr. or. de clasa III-a diu Ohaba de sub petră cu filia Ciopea, în protopresbiteratul tractu-lui Hațeg, cu terminul până la 26 Martie a. c.

Emolumentele sânt:

1. Din parohia Ohaba de sub petră carea numără 100 fumuri, dela fiește care fum câte două ferdele cucuruz cu tuleul, două cupe vin (must) și câte una dă de lu-cru (clacă), apoi stolele îndatinat.

2. Dela filia Ciopea, carea numără 42 fumuri, dela fiește care fum câte două fer-dele cucuruz cu tuleul, stolele usitate și pă-mēnt arătoriu 2¹/₂ jugere.

Doritorii de a competi la acėstă sta-țiune, au ași așterne suplicele lor bine instruate la subscrisul, până la terminul sus amintit.

Hațeg, în 24 Februarie 1878.

În conțelegere cu comitetul parohial.

I. Rațiu, m. p.,
protopresb.

2—3

Nr. 52.

EDICT.

Veróna David Dobrin, legitima soția a lui Georgiu Dobrin, de reli-gia gr. or. din comuna Bucium, pro-topresbiteratul Făgărașului I carea de doi ani de dăle au părășit cu necre-dință pre bărbatul ei cu 3 prunci ne-verstnici, nesciindu-se nici până astăzi locul aflării ei, — deci se citēză prin acėsta, ca în termin de un an și o dă de la mai jos însemnatul dat — să se prezenteze la subscrisul scaun proto-presbiteral, căci la din contră pro-cesul divorțial intentat de bărbatul în contra ei — se va pertracta și de-cide și în absența ei.

Făgăraș, 2 Martiu 1878.

Scaunul protopresbiteral al trac-tului Făgărașului I ca for matrimonial:

Petru Popescu m. p.
protopresbiter.

1—3

Nr. 38 — 1878.

EDICT.

În urma procesului divorțial intentat sub pr. 11/23 Faur 1878 de Anna Ioan Ittu asupra bărbatului ei Nicolau Dordea amēndoi din Vale comitatul Sibiului pretura Se-listei, numitul bărbat Nicolau Dordea, carele acum de 4 ani este pribegit și ubicațiunea lui este necunoscută, se provocă prin acėsta, ca în termin de un an și anume: până în 15 Martie 1879 negreșit să se înfăcioșeze înaintea forului matrimonial scris, pentru că la din contră procesul intentat se va per-tracta și hotări și în absența lui.

Sibiu, 3 Martie 1878.

Forul matrimonial gr. or. al
tractului Sibiului I.

1—3

Nr. 119.

EDICT.

Ioan I. Petric din Brașov, carele a părășit cu necredință mai de 4 ani de dăle pe leguita sa socie Paraschiva Ioan Manole tot din Brașov fără de a se sci locul unde se află, este prin acėsta citat, ca în termin de un an și o dă, să se prezenteze înaintea subscrisului for matrimonial, căci la diu contră și în absența lui se va pertracta și decide procesul intentat asupra de cătră socia sa.

Brașov în 22 Faur, 1878.

Forul matrimon. gr. or. al tractului I al Brașovului.

Ioșif Barac, m. p.
protopresbiter.

1—3